

myslovým závodům vzíti v úvahu tu část závazků, kterou budou povinny závody ty platiti na základě obecného rozvrhu jako poplatníci náležející do svazku obce, povinné přispívati k udržování cesty. Nešetřením tohoto předpisu mohlo by býti zasaženo do subj. práv st-lčíných jen tehdy, kdyby ona sama byla poplatníkem některé obce, již bylo uloženo přispívati na udržování cesty, a žalovaný úřad k tomu nevzal zřetele. To však stížnost netvrdí a ani v řízení správním netvrdila. Není proto námitka ta důvodná. — — —

Č. 10.024.

Cesty. — Řízení správní. — Řízení před nss-em (Slovensko): * Jednotlivec nemá právního nároku na to, aby úřad zakročil v zájmu veřejné komunikace na veřejné cestě.

(Nález ze dne 23. září 1932 č. 14.028.)

Prejudikatura: Boh. A 7434/28, 9661/32.

Věc: Jan A. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o neoprávněné užívání veřejného prostranství.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Ke stížnosti Jana A., že Ondřej K. v K. složil na veřejném prostoru, sloužícím dopravě, dříví, čímž st-li překáží ve vstupu na jeho pozemek, vyslovil okr. úřad v S. rozhodnutím ze 4. června 1929, že je Ondřej K. podle § 119 zák. čl. XL:1879 povinen odstraniti s veřejného prostoru jako obecního majetku obce K. složené jím tam dříví a zaplatiti útraty úřední komise 280 Kč 30 h.

K odvolání Ondřeje K. zrušil zemský úřad v Bratislavě nař. výměrem toto rozhodnutí v podstatě proto, že sporná otázka, či vlastnictvím je prostor, na kterém bylo dříví složeno, o níž rozhodovati nenáleží správním úřadům, není vyřešena, a že prve než se tak stane, nelze rozhodnouti ani o povinnosti odstraniti složené dříví. Dále dodáno: »Rozhodl-li okresní úřad na základě § 119 zák. čl. XL:1879 ve věci a nařídil odstranění dřeva se sporného prostoru, překročil obor své působnosti, ježto podle tohoto paragrafu mohl by vynésti rozsudek a K. potrestati jen tehdy, kdyby byl K. složením dříví na onom místě překážel volné dopravě, avšak to jen v předpokladě, že bylo již pravoplatně rozhodnuto, že onen prostor skutečně slouží veřejné dopravě.«

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto výměru podané, musel nss, hledě k ustanovení § 2 zák. o ss, především z moci úřední zkoumati legitimaci st-lovu ke stížnosti.

Jak z vyličeného děje patrné, vyhověla první stolice petitu st-lovu potud, že vydala žádaný jím příkaz k odstranění dříví, kdežto od potrestání Ondřeje K. upustila. Tento příkaz, mající povahu policejního opatření, učiněného v zájmu veřejné dopravy, druhá stolice zrušila.

Stížnost domáhající se zrušení tohoto rozhodnutí a tím obnovení příkazu první stolicí vydaného, připouští výslovně, že jde o úkon čelící k zabezpečení veřejného řádu, t. j. nerušenosti dopravy, a dovozuje, že st-l má na

této nerušenosti právní zájem, pročez i jako strana může vystupovati. Leč pouhé účastenství na obecném užívání veřejné cesty není, jak nss vyslovil a odůvodnil v nál. Boh. A 9661/22, žádným subj. právem jednotlivce, cesty užívajícího. Jeho postavení ve vztahu k užívání cesty je postavením faktického interesenta, nikoli však právního účastníka. Z toho plyne, že st-li nelze přiznati legitimaci ke stížnosti na nss, domáhající se opatření v zájmu veřejném.

Článků 1, 2 a 3 zák. č. 125/27 dovolává se st-I pro svoji legitimaci neprávem, ježto jimi vymezuje se jen všeobecně kompetence úřadů tu jmenovaných, a nelze z nich vyvozovati subj. práva jednotlivců na poskytnutí určitého způsobu ochrany v mezích této kompetence. Tato přísluší jim jen potud, pokud pozitivní normou nárok takový jim je přiznán. Stejně nedá se nic pro otázku legitimace st-lovy vyvoditi z §§ 5 a 14 vl. nař. č. 8/28, jichž se stížnost rovněž dovolává, ježto § 5. je opět jen normou kompetenční, § 14 obsahuje pak jen všeobecné předpisy o stranách v řízení správním, nedávaje odpovědi na otázku, koho je v určitém řízení správním pokládati za stranu; odpověď tu hledati nutno v právních normách upravujících tu kterou materii právní.

Č. 10.025.

U č i t e l s t v o: Zatímní učitel veřejné školy národní, který byl výrokem příslušného úřadu v době mezi 1. lednem 1926 a dnem vyhlášení zákona č. 104/26 ze služby vyvázán, nemůže z ustanovení § 47 cit. zák. (o tom, že personální opatření učiněná v uvedené době jest uvést v soulad s předpisy cit. zák.) vyvozovati nárok na doplacení požitků za dobu od vyvázání ze služby do opětného ustanovení ve službě školní.

(Nález ze dne 23. září 1932. č. 14498.)

V ě c: Anna B. v P. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze o doplatek služebních požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-lka byla výnosem okr. výboru škol. pro německé školy v M. z 29. října 1925 ustanovena ode dne 1. listopadu 1925 jakožto zatímní učitelka industriální na obecných školách v P. a A. Výnosem téhož úřadu z 26. června 1926 byla od konce školního roku 1925/26 z této služby vyvázána a výnosem z 22. září 1926 ustanovena ode dne 1. října 1926 počínajíc na těchže obecných školách, jakožto učitelská čekatelka ručních prací.

V podání z 28. listopadu 1926 zažádala za poukaz služebních požitků dotud nepoukázaných jí za měsíc září 1926, opírajíc tento svůj nárok o ustanovení zák. z 28. července 1917 č. 319 ř. z. a uvádějíc, že ve vlastnosti zatímní učitelky mohla býti ze služby vyvázána toliko na základě disc. řízení. Tuto žádost zamítla zšr v Brně výnosem z 28. února 1928, a to z těchto důvodů: Podle ustanovení bodu 2. § 47 zák. č. 104/26 personální opatření, učiněná v době ode dne 1. ledna 1926 do vyhlášení zák. č. 104/26, zůstá-